

Nguyễn Phước Huy

Trái tim bồn bồn

Nắng. Nắng gắt. Nắng hại. Nắng cháy da, cháy thịt. Cháy cả những bờ áo nhạt màu đang dật dờ trước ruộng. Nắng đến mức nước như muốn sôi lên bất cứ lúc nào. Ủ thì nắng, nhưng nắng dường như đã như bị “bại trận” trước cái thoang thoảng của những cây bồn bồn tươi rói đang chênh chếch mọc xiên qua từng hạt nắng. Cái dáng nho nhỏ chông chênh trước ruộng, chông chênh trước những cơn “gió mặn” đang thổi ào ào rất sâu cả mặt. Vậy mà họ vẫn đứng đấy hằng ngày, cúi mặt để bán lưng cho trời. Cái ruộng rộng ghê gớm, nó đã làm cho con người ta thấy thật nhỏ bé khi đối mặt với chính nó. Cuộc sống được bao bọc trong hai chữ...”bồn bồn”.

Hằng ngày, những cây bồn bồn được nhổ lên để bán. Những đồng tiền bé nhỏ đó cũng chẳng thấm đâu để nuôi những “miệng ăn” trong nhà và cả những “cái đầu” đang đi học. Với tôi, bồn bồn đã ăn sâu vào thân xác, tâm hồn và cả trái tim của mình...

Tôi quen nhỏ trên ruộng bồn bồn. Hai bờ ruộng chỉ cách nhau một dải đất hẹp, nụ cười mát như xua đi cái nóng bức của một trời khắc nghiệt, đôi môi cười như những bông hoa đại xinh xinh mọc giữa ruộng bồn bồn. Đẹp và vững. Rồi đôi nhà cũng chẳng cách nhau là bao, tôi qua bên “ấy” nhiều lắm. Siêng ra ruộng hằng ngày, hằng giờ. Bắt đầu cảm nhận được cái ngọt ngào, diu diu của hương bồn bồn dưới ruộng. Bồn bồn nay “khác” rồi đậm

đà bởi hương mặn của nước ruộng êm nhẹ bởi những giọt mồ hôi lặng lẽ của nhiều người. Nó chống chọi được cái khắc nghiệt nhất của đời mình mà nó vẫn trắng tinh và đẹp vô cùng. Có lẽ nhỏ cũng vậy. Bờ áo bà ba nhem nhuốc màu đất. Mồ hôi trên trán đổ vội vàng trên khuôn mặt. Vậy mà nhỏ vẫn xinh lắm. Đôi mắt như cuốn sâu con người ta vào tận trong đó. Nước da trắng như những cọng bông bông tươi nhất được tưới đều cả vò. Ôi khó mà kèm lòng được. Trên những khuôn ruộng tưởng như rộng thênh thang lại là những tâm hồn như khít lại gần nhau hơn. Trên ruộng bông bông bao nhiêu là ước mơ, bao nhiêu là khát vọng và bao nhiêu là tiềm lực về một cuộc sống đổi đời. Người dân ở đây đã khổ đủ rồi mà!

Mùa bông bông lặng lẽ trôi qua nhường chỗ cho những con tôm vô hồn chìm mình thế chỗ. Bóng dáng thân thương ngày nào vắng dần và mất hẳn. Trái tim con người có vậy chăng? Ngày nay, tôi được cho lên thành phố để học và để tiếp thu những cái xa xỉ mà trước đây tôi chưa từng biết tới. Cuộc sống như thu hẹp dần. Ba mẹ cũng đã quẳng lưng gánh mái gánh nặng thị thành mà tôi cũng chẳng tiếp được gì. Rồi những thứ xa hoa đã làm tôi quên đi mùi vị của nắng. Quên hẳn đi cái hương của đất cứ xộc lên mỗi khi mùa bông bông đến. Và quên luôn cả những cây bông bông đang ưỡng mình trước ngàn giọt nắng. Mùa bông bông khi nào nhỉ? Tôi quên nó mất rồi. Hình ảnh cô bé ruộng bên đang nhạt dần trước phần sơn lờ loẹt của những cô gái thị thành hiện đại. Bông bông ở đâu, bông bông làm gì? Tôi phớt lờ dần với nó. Ký ức bông bông đẹp lắm cơ mà, nó đâu rồi nhỉ.

Trở về nơi xưa, vẫn mùi vị ấy, vẫn hạt nắng ấy và vẫn những cây bông bông tươi tốt ấy. Cảm nhận này quen lắm. Có quen thân không nhỉ? Rồi quê lâu thế này cơ à? Cô bé có trái tim “bông bông” đâu rồi nhỉ?. Hàng cây ven đường cứ rập mình chào đón. Thấy thẹn thẹn với chính bản thân mình, với quê hương mình. Cô bé có nước da trắng tinh, đôi mắt sâu thẳm ngày nào đang hòa mình với nắng. Hỏi thăm cô còn nhớ tôi không. Cô bé nói rằng

“trái tim bồn bồn đã chết theo ký ức của anh rồi anh ạ”

(*)loài cây màu trắng có nhiều lớp xốp bao quanh.

Nguyễn Phước Huy

Mùa Gió Cuối

    Gió bắc lạnh riu người lùa qua cái khe cửa ngôi nhà tranh liêu xiêu của cái xóm nghèo Bến Củi, Thuyền kéo cái mảnh vải cuối cùng trên người mình che lại cái thân tan nát sau một đêm hiên cho thằng cha chủ tịch Huyện, rồi cô lại tiếp tục lấy cái chăn cuộn tròn người khóc hưng hức trong cái đêm dài dằng dặc. Tía nó biểu “tiếng ai khóc vậy bay”, cô cắn môi mình, nuốt

ực một cái rở đấng, rở cay, rồi nói “đâu có ai đâu tía, tía ngủ tiếp đi”.

...

Ông tư Hạnh tía cô bị mù. Cái gian nhà tranh mà hai tía con sống nằm dọc theo con sông cũng đủ nhìn thấy cái tiền đồ của gia đình cô. Hằng ngày như bao người dân khác ở cái xóm Bến Củi, quần quật đốn cây, đốn nứa, bạch đàn,... làm củi cho người lái buôn xứ khác đến đây trao đổi mua bán. Đồng tiền ít ỏi, chỉ có cái là sức của con người ta bỏ ra thì nhiều, nào là đốn, chặt, chẻ, phơi,... rồi cái tràm cũng quần quại đau xót, cái dây nứa như rũ rượi thoáng buồn, bụi bạch đàn liêu xiêu giữa gió gào thét, ừ, biết thế, thì biết vậy, chứ làm sao nữa bây giờ, chẳng lẽ chịu chết đói, chết rét vì nghèo sao.

Má Thùy chết trong một cơn giông bão, tía cô mù vì cái chứng sốt độc đoán nào đó mà có chút tiền cô cũng không thể nào kiếm được cho tía đi bệnh viện, còn cô, ôm trong mình cái gánh nặng ghì ép cái sức con gái, chống chèo cùng với cái đất nghèo nàn của xóm Bến Củi.

Đời là vậy, ai biết được cái gì nó muốn đến và cái gì nó muốn đi. Người dân xóm Bến Củi sợ đến mức ghét cay ghét đắng cái chữ nghèo, cái chữ đeo bám cuộc sống của họ từ đời này sang đời khác, những người đến đây chỉ là những tên lái buôn kéo dừa với củi, hay mấy ông thợ đo đất dọc dài mà chẳng ai trong đây biết là cái mục đích của mấy ông là gì nữa. Mà ngộ lạ ở đời, cứ thấy mấy ông là người người trong xóm cứ rợn cười bảo nhau “chắc mấy ông xây cái gì đó ở đây, chắc sắp đổi đời rồi bà con”. Hy vọng, ừ thì hy vọng, hy vọng có phải tốn tiền đâu mà lại không hy vọng nhỉ. Còn người ra đi thì nhiều, chắc tại do sợ quá mà đi, cũng có thể do đủ tiền rồi, ở đây làm gì, kiếm chỗ nào đó để đổi cái đời gắn với họ nghèo đeo bám quanh năm suốt tháng. Mà lạ ở chỗ, ông Tư không chịu mình đi, cũng không chịu bỏ cái mảnh đất chưa đầy hai công ruộng này. Cũng phải, tiền đâu mà đi, đường đâu mà tới...

Ông chủ tịch Huyện tên gì đó tận năm chữ cái, người ta gọi ông là ông Quyền Chánh, ông đến cái đất xóm củi này cách đây chừng hai tháng, rồi sau đó người ta thấy ông cứ ve vãn vô cái nhà cô Thùy, ai cũng nhìn vô đó, người nói “chắc ông mê gái nhà Tư Hạnh”, người nói “nhà Tư Hạnh sắp đổi đời”, cũng có người dèm pha “Tư Hạnh chắc là tía của thằng cha đó”... Đòi mà, sao cảm được người ta nói gì. Sáng đó ông Quyền Chánh cầm một xấp mấy tờ giấy có dấu mộc đỏ tròn lỏm nằm dưới các trang giấy, đưa cho Thùy, khiếp nổi là cô có biết con chữ bẻ đôi nào đâu mà đọc với chả ký. Ông bảo cô ấn chỉ vào và chẳng nói câu nào rồi đi khỏi nhà cô không thềm cho một câu chào hỏi.

Ngày đó là ngày đẹp trời, nắng vàng rớt xuống nhánh hoa dừa rồi vương lên mái tóc cô gái đang ngồi chẻ củi, cái ánh mắt trong veo của Thùy xóa nhạt đi cái màu của dòng sông lác đác những nhánh hoa dừa đang trôi man mác. Nụ cười của Thùy xé hồn cả cơn gió bay thoảng qua đây, chạnh lòng gió vờ lặng lẽ. Đẹp. Còn cái đẹp của Thùy và cái đẹp đơn chất của vùng quê nghèo xóm củi đâu hơn đâu, đâu mộc mạc hơn đâu, thì tôi không thể nào khẳng định.

“Tôi có một vài chuyện muốn nói với tía con em đây”. Như một viên đá to ném xuống mặt hồ phẳng lặng làm tan đi cái không gian yên tĩnh đến rợn người, ông Quyền Chánh cầm một xấp giấy tờ, lượn qua lượn lại trước mặt của Thùy, giọng đầy quyền lực. “Tía tôi đang bệnh, có gì ông cứ nói, được tôi thưa, mời ông vô nhà”. “Không cần đâu, tôi nói ở đây luôn cho tiện”.

Trời còn chừa những tên ác quỷ và làm cho đầu thai thành kiếp người gian ác, cái tên Quyền Chánh gì đó đòi tịch thu đất nhà cô vì đây là đất của một tên cai quản nào đó mà cô chưa từng nghe tên đến. Tía bệnh, cô không biết ông nghe tin này xong rồi mọi chuyện như thế nào nữa, ông đã chịu quá nhiều đau khổ ở cái đất Bến Củi, cũng đã quá nhiều sợi bạc thế sợi đen để mà đếm ra cái ngày cuối cùng chẳng còn bao lâu nữa mà sống. Nhưng

theo lời tên Chánh thì nếu cô không chấp nhận thì tía cô phải ngồi tù.

Làm gì bây giờ, lý hả? biết nói gì mà lý. Kiện à? Quan niệm này rất lạ lùng, vậy sao? Van xin! Cô để cây dao chặt củi sang một bên, quỳ xuống và van xin ông Chánh một cách thảm thiết. Ừ, nhục chịu đủ rồi, thêm tí nữa cũng chẳng sao, thương là thương cho tía kia, tía già lắm rồi, tù ngục ư? Nó như một cơn ác mộng. Rồi van xin cũng không được, cô chỉ muốn cầm cái cây dao dài thượt chém cho ông Chánh một nhát, nhưng điều gì đó đã cản lại cái sức mạnh đó của cô. Sau đó ông ta hẹn cô tối sẽ đến, để giải trình cái việc điên rồ mà bản thân cô cũng chẳng biết là tại sao và vì cái gì nữa...

...

Cô cắn tấm chăn mình đang đắp, ngẫu nhiên như cắn xé một thứ gì đó thật đáng sợ, đời mà, đôi khi cũng chẳng biết cái gì đang diễn ra với mình, cảm giác như xé toạt tâm hồn của Thùy, rồi chọc sâu vào trái tim còn quá thơ ngây khờ dại. Để tỉnh ra rồi, cô vui, vui gì cô có lẽ đã giữ được miếng đất cho tía, nhưng đau, đau vô cùng, đau về thể xác lẫn tâm hồn.

Thời gian sau đó người ta chỉ trông thấy ông già Tư Hạnh lủi thủi một mình trong gian nhà tranh lơ xơ lác xác, cô Thùy biến mất tự khi nào mà chẳng ai có thể nào đoán ra. Người ta chỉ biết, ông già sống, vật vờ như một bóng ma, thui thủi một mình như đang chết, xóm có cháo mang cháo, có khoai mang khoai, nhưng chưa bao giờ ông nhận của ai hết.

Vài năm sau đó, mùa gió bắc thổi về bên cái xóm Bến Củi trải dài mùi dứa hưng hức, lâu lâu cái mùi bạch đàn xộc vào mũi của mấy cụ già hắt hơi trong tiếng rét của gió bắc liêu xiêu. Cái xóm không còn nghèo như xưa, chỉ có gian nhà tranh của ông Tư Hạnh là còn mái lá, bóng dáng người phụ nữ dắt đứa con về trong tiếng gáy lư thưa của tụi gà trong xóm. Nén nhang hình như lâu lắm mới được thắp lên trong cái mái nhà tranh xơ xác, người ta nói người đàn bà đó đã quỳ và khóc lâu lắm, khóc đến nhạt cả một vùng trời gió bắc. Cái mùi bạch đàn nung lên hăng hắc làm rớt nước mắt của người trong vùng. Rồi từ đó, không còn ai thấy người nào quay về gian nhà

đó nữa...

“Có những sự hy sinh để đánh đổi lấy hạnh phúc, có cả những sự hy sinh để đánh đổi lấy hạnh phúc chỉ một phần, hạnh phúc đâu dễ kiếm, nhưng nó lại dễ để kiến tạo ra, cốt yếu là kiến tạo như thế nào và bao lâu mà thôi!”

NPH

Nguyễn Phước Huy

Tứ

Nếu nói văn tôi viết là một sự thật của cuộc sống thì cũng chưa đúng, nếu nói tôi viết không chân thật thì cũng thật là sai. Bởi cuộc sống là những mảnh ghép, tôi sẽ ghép nó lại để trở thành một tác phẩm, dù không xuất sắc, nhưng phản ánh được phần nào suy nghĩ của tôi...và đánh dấu từng bước lớn lên trong tâm hồn tôi!

TÚ...

Nguyễn Phước Huy

Chiều rắc dài những mảng nắng rực rữa qua cái cây khô héo queo nằm lắt phất bên đường. Người ta treo trên đó một mảnh vải màu trắng, bay lơ phơ giữa trời, nhìn ghê sợ, cũng chẳng ai biết cái sợi dây đó treo từ khi nào,

nhằm mục đích gì, chỉ biết, họ đã thấy nó từ lâu lắm rồi, từ cái ngày mà quán Sầu Tiêu mới bắt đầu mở cửa. Năng trái dài, rộng và lờ mờ chờ bóng tối. Xa xa, cái quán Sầu Tiêu đã nổi lửa lên đợi chờ những đợt khách đầu tiên cho một đêm bán buôn căng thẳng.

Thằng nhóc Tứ với bộ đồ võ, xách thanh gươm trắng toát màu sát khí hườm hườm đến quán, cái “lạnh” từ nó như xóa đi cái hơi lửa đang rùng rục cháy trong bếp. Nó ngồi phệt xuống đất, buộc chặt cái sợi dây giày, súc miệng bằng một thứ nước màu trắng rồi phun phèo ra bên cạnh, buộc cái đai võ ngang hông rồi đứng lên đi thẳng vào trong quán.

Đêm rộng Sài Gòn nườm nượp trong khói xe tàu lượn, người người tránh ra đường hoặc trốn ở một nơi nào đó sau một chuỗi giờ căng thẳng với công việc. Quán Sầu Tiêu nóng là thế, chật là thế nhưng người ta vẫn lần lượt kéo vào như xem một điều gì lạ lắm vậy. Đêm thắm đượm buồn trong cái khăn vải trắng vẫn lất phất bay trong một trời đen kịt, quán Sầu Tiêu nằm gọn góc ở cuối con đường xa xăm có những bóng xe qua lại. Cậu bé chừng 14 tuổi đang múa máy thanh kiếm, lâu lâu lại dừng uống một cái thứ gì đó màu trắng đục rồi tiếp tục múa kiếm. Người thì vô tình xem nhưng chuyện bình thường, người thì lâu lâu đi ngang lại vô tình nhìn thấy thương có – xót có, người thì ngồi trong quán vỗ tay vô hồn sau cái “cốc” của ly rượu khi màn biểu diễn kết thúc.

Trời khuya đen ngịt thêm nữa những chóm ánh sao rõ hơn trên bầu trời Thành Phố, cậu nhóc lại biểu diễn tiết mục của mình trong khuôn mặt thật khó kiếm những nụ cười ngo ngác. Rồi Tứ uống no vào họng một ly rượu nặng, đặt một thanh gỗ có lóm đóm lửa ở đầu rồi phun ra như một con rồng nhỏ, lửa tóe sáng một góc của con đường, người ta vỗ tay, rồi tắt ngấm khi màn biểu diễn kết thúc. Quán đóng cửa lúc chừng 2 giờ sáng.

Đường Sài Gòn 2h sáng ngập trong cái lặng, hăng lâu lâu thì bỗng có một vài tiếng rú xe của tụi thanh niên quây quạng đường phố, hay tiếng còi inh ỏi của những chiếc xe tải lao mình như điên như dại. Cậu bé lơ mình đi về, miệng còn ngậm lát chanh để nhòa đi cái mùi rượu còn nặc hắc lên mũi. Đường dài, nhạt nhòa trong bóng đêm lạnh buốt, lạnh như khuôn mặt của cậu và chắc cũng như trái tim của cậu.

Gian nhà tranh khắc đậm những tiếng cọt kẹt ban đêm nghe buồn da diết, người đàn ông tóc lấm tẩm màu bạc ngủ co ro trong cái mùng và đủ chỗ đủ bề. Nó quăng thanh gươm xuống cái bàn, phun lát chanh ra miệng qua cái cửa sổ bằng cây chống ngược lên trong cái góc bếp. Đồ đạc chuệnh choạng, bát đĩa còn ngậm trong cái thau nhôm. Tờ dọn dẹp trong cái mẹt nhoài của nó rồi nằm phệt ra trên cái tấm ván được kê bằng những viên gạch đặt giữa gian nhà.

Sáng sớm, người đàn ông tóc lấm tẩm màu bạc lò mò kiếm cây gậy đặt gần cạnh cái giường bé xíu, ông lơ quơ đến cái bếp rồi sau đó lặng lẽ bước ra khỏi nhà khi mặt trời vừa he hé mở ánh nắng đầu tiên. Ông bị mù. Ông thường thức thật sớm để đi bán vé số, ừ đời khổ gì mà khổ đến thế!

Từ thức giấc khi mặt trời điểm rõ giữa trưa, ánh nắng lóa qua cái lỗ của mái nhà tranh rồi soi xuống ánh mắt nó làm nó chột giật mình sợ hãi. Ừ thì cũng sợ, sợ cái đời dài quá những chặn đường còn chưa biết lối đi, sợ lắm những cái qua khứ đau buồn mà kết quả của nó là hiện tại... Ừ, bốn năm rồi còn gì nữa. Nó chột nhớ!...

....

Mẹ nó đang ngồi thổi cái bếp lửa nấu nồi nếp để làm đám dỡ nội, Từ đi học về trong cái cảnh quần áo xộc xệch lấp lấp bùn, nó bốc tay vào cái rổ chả

giò đang hùng hực âm âm thì bị cha nó quát cho một cái, bảo nó đi tắm rửa sạch sẽ. Nó giận mình quăng cặp rồi chạy ra cái cánh đồng nhà nó, tụi nhỏ đang thả diều, bay lát phất như những ước mơ của tụi nhỏ. Cánh diều của Tư bay cao xa rồi bỗng như xà xuống, cơn gió lặng lẽ lướt qua rồi im lặng làm cánh diều không thể nào cất lên được nữa.

Tư ngồi phệt xuống đất, lấy cây sáo ra thổi da diết một bài buồn thui thui, ông nội nó trước khi đi đã dạy nó thổi thật nhiều bài hay, thật nhiều những bài có cảm xúc lắng đọng, nhưng sao chỉ là những bài ca thật buồn khiến lòng người ta sâu nã. Tiếng sáo cắt lòng ánh nắng ban trưa, soi xuống mặt ao lấm tấm những gợn sóng không vô hồn như người ta thường nghĩ, nhưng đối với một tâm hồn vừa tròn mười tuổi thì có lẽ là hơi hà khắc khi gieo vào đó những nốt nhạc bi thương. Ngày còn sống, ông nội nó còn dạy nó tập võ, múa kiếm, khi ông mất, nó cứ làm làm lì lì như tâm hồn đã lặng cùng những nốt nhạc.

Chiều đó bỗng trở mưa lát phất nhưng không to. Bà con dòng họ ngồi lại trong ngôi nhà rộng rãi nói chuyện với nhau. Rồi họ bàn nhau về gia sản, đâu đó trong cuộc nói chuyện đã lớn tiếng với nhau. Sau đó là cãi vã, chú Ba đứng dậy ném cái ly rượu xuống đất vỡ toan, mẹ nó khóc thút thít nói không thành lời, ba nó chỉ ngồi, im lặng như tờ trong cái không gian hỗn loạn. Tụi nhỏ nhìn nhau, thằng Tí con cô Năm nói “ba má mày định lấy hết đất hả, tía tao nói nếu mà vậy là ông chém cả nhà mày đó”. Nó lặng im, có lẽ với một tâm hồn còn quá non nớt như nó, những chuyện xảy ra như một cơn mưa vội vã dội xuống những mầm xanh còn yếu ớt, nó đi ra hiên, trời vẫn mưa lát phất một màu buồn, nó thổi sáo. Tiếng sáo cắt ngang xương thịt của những con người có cùng ruột thịt, cắt ngang những tâm hồn anh em đã cùng gắn bó với nhau và cắt ngang những tiếng nói vô tình của những con người bị chai sạn dần tình thân....tiếng sáo réo rắt...

.....

Mọi chuyện trôi qua với nó như những đám mây vụt qua cánh chim đang sai cánh rộng trên bầu trời to lớn, điều gì đó nó chỉ biết là khi đó nó dọn đến ở trong một gian nhà tranh chỉ bằng căn bếp nhà cũ. Cùng ba và mẹ. Từ đó, nhà nó bỗng ít tiếng nói hơn, ba nó thì ngày ngày rượu đến như chôn mình trong những kỷ ức nhảm tạp trên vùng đất phù sa bát ngát. Mẹ nó im lặng, cãi vã nhau rợn người với ba nó như những tiếng thét cắt ngang tai. Sau đó, mẹ nó trở bệnh, rồi èo uột trên cái giường mái nhà tranh xiêu vẹo và bỏ nó ra đi từ khi ấy. Nó nghỉ học.

Ba nó và nó dọn lên ở Sài Gòn một năm sau đó, ba nó đi bán vé số, một hôm bị đụng xe, không có tiền và mất đi đôi mắt. Sao mà như một cơn ác mộng, nó chẳng hiểu gì cả, lọc lại trong đầu nó, nó cố gắng nghĩ đến từng chi tiết đã xảy ra với nó, những điều mà nó nhớ đến và hiểu được làm nó nhận ra “thật nó đã mất mẹ rồi sao?” ừ thì sự thật dẫu có đôi lúc như một lưỡi dao kẻ cổ những ước mơ đang chờ ngày chấp cánh, nhưng sự thật dẫu có né tránh thì vẫn là sự thật, có tránh được gì đâu, thôi chấp nhận vậy. Nó ngồi dậy, lấy cây sáo ra thổi da diết một bài, để nó biết rằng nó còn có cái để mà sống. Nó thật sự vẫn chưa hiểu lắm nhiều cái còn quá phức tạp. Chiều lại rắc dài những mảng nắng rục rữa qua cái cây khô héo queo nằm lặng lẽ bên đường. Nó lênh đênh trong tâm trạng lơ ngơ của tâm hồn. Đến quán Sáu Tiêu. Nó chột nhìn cái khăn trắng. Hình như cái khăn trắng treo lất phất trên cành cây đơn thuần chỉ có ý nghĩa là để cuộc sống biết sự tồn tại của nó...

MrRua - Nguyễn Phước Huy

Đánh máy: mrrua

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online

Được ban: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 12 năm 2009